

сто-пжть съмъ челъ: че единъ день, именно, може да бжде дълъгъ като цѣла година.

Тъй застигна вечеръ и премина първиятъ черъ день, и настана дълга, не по-малко черна нощъ. Но напokonъ и природата направи своето, и азъ осѣтихъ че миналий день отъ пладнѣ не бѣхъ хапналъ нищо, и помолихъ багъ-чаушина да ми поржча за мои паринѣщо ѣдене.

Честъта ми бѣше помогнала, че когато ме хванаха, все имахъ нѣкоя пара. Именно, намервахъ се въ кисията ми до 10 наполеондора, и нѣколко минца; освѣнъ това имахъ златенъ часовникъ и малъкъ елмазенъ прѣстенъ — и зехъ да смѣтамъ да си помогна съ паритѣ си въ борбата противъ дългочаспето. Оставаше да изуча хората си, и да видя нѣма-ли да се намѣри нѣкой отъ тѣхъ, комуто да се довъря.

Честъта сама ме посрѣщна. Единъ день когато наблѣгнатъ на дѣскитѣ прехвърлихъ тѣжнитѣ си мисли, приближи се къмъ мене едно старо зантие, и ми продума мѣко: „Айюль.. (сине!), какво си се наказалилъ? Не тѣжи много! Младъ си, а Богъ е великъ!“

— Баба (отче), отговорихъ азъ, не ронтай противъ Бога, който ме е наказалъ; той самъ най-добрѣ знае, защо го прави. Но ми е мъчно дѣто стоя безъ работа, а съмъ наученъ по цѣлъ день да работя.

— А какъвъ ти е занаятътъ? попита старото забтие.

— Занимавамъ се съ книга, обичамъ да пиша и да чета. Ти си добъръ и милостивъ човѣкъ, продължихъ азъ, като го уловихъ за ржката, и нѣма да ми отречешъ, ако те замоля, да ми купишъ тамъ възъ мостътъ, френски вѣстници, за да ги чета. Ще ми направишъ голѣмо олегчение, и азъ ще ти покажа че умѣя да се благодаря.